

[Inger Stilling Pedersen.]

for skal vi absolut alle sammen studere? Er det finere at studere end at have et håndværk f. eks.? For det andet vil jeg sige: alle må have mulighed for at studere, hvis man har lyst og evner dertil, men hvem siger, at man alle sammen har lyst og evner?

Jeg tror, det er muligt i dag, hvis man vil, uanset hvad hjem man kommer fra, at få det, man ønsker. Gør det noget, at man skal sætte noget ind på at opnå noget, at det koster noget at opnå en uddannelse? Det er, som om man i dag betragter det som den største selvfølge, at det skal man have, og så har samfundet værsgo at betale og give én. Jeg er en af dem, der selv har måttet sørge for det — det ved jeg der er mange der har gjort — og det tager man altså ingen skade af. På den anden side må man — vi — selvfølgelig også hjælpe til, så der er mulighed for at få uddannelsen, men det er lidt for stort sagt fra visse sider, når man altid pukker på de såkaldte arbejdere. Vi er vel til syvende og sidst arbejdere alle sammen.

Når vi skal se på de højere og videregående uddannelser, skal vi slå meget på, at dygtighed kommer i højsædet — jeg mener kundskaber. Har arbejderbørn — eller hvis børn de nu er — virkelig evner, så har de også mulighed for at komme igennem, hvis de virkelig ønsker at bruge de evner, og derfor kan det kun være i alles interesse, at kundskaber og viden igen får lov at have noget at skulle have sagt.

Et andet emne, jeg også kunne have lyst til at gøre en bemærkning om, er kvinderne. Jeg tror, fru Hanne Reintoft har ret i noget, når hun taler om kvinderne. Vi kan jo bare se, at så snart det gælder lidt højere poster, så mangler kvinderne. Det tror jeg der er mange årsager til. Jeg tror, det hænger sammen med noget, der ligger meget dybere. Hele vort samfunds opbygning medfører, at det meget ofte er kvinden, der, når hun kommer til en vis alder, må blive hjemme. Når jeg begrundet det så stærkt, er det, fordi jeg fra skolen ved, at når man ser på en 7. klasse, så er de to tredjedele af dem, der er egnet til at gå videre, måske piger, og så er det lidt mærkeligt, når man kommer højere op: hvor er pigerne så blevet af? De er vel ikke blevet ringere med årene. Jeg tror, det er, fordi de er optaget af andre ting.

Vi må virkelig prøve, om vi kan finde nogle muligheder for at sikre kvinderne lige ret.

Undervisningsministeren (*Tove Nielsen*):

Jeg vil gerne takke for den virkelig positive modtagelse, min redegørelse har fået. Ligeledes vil jeg også gerne sige tak for det tilsagn, som de forskellige ordførere er kommet med om, at man nu virkelig vil gå i gang med et grundigt udvalgsarbejde i folketingets undervisningsudvalg. Jeg føler selv, at udvalget dels ud fra det materiale, der nu foreligger, dels ud fra de indlæg, der er kommet fra ordførerne i dag, har gode muligheder og forudsætninger for at tage virkelig fat på de store problemer, der står foran os med hensyn til de højere og videregående uddannelser. Nu har vi mulighed for, for første gang faktisk, at se det hele i en helhed. Jeg skal tilsige udvalget al den hjælp og bistand, jeg kan yde, for at vi nu virkelig kan få taget fat, få taget det skridt, som er så nødvendigt for, at vi kan skabe en smidig og fleksibel uddannelse til gavn for dem, der uddanner sig, til gavn for samfundet som helhed.

Det har været meget glædeligt i dag at høre, at langt de fleste ordførere deler regeringens synspunkter, som er kommet til udtryk i redegørelsen. Selvfølgelig kan der være nogle nuancer, og det er jo netop det, man skal bruge udvalgsarbejdet til at få klaret op.

Jeg er godt klar over, at det er et stort arbejde, der ligger foran os, for alt er selvfølgelig ikke klaret med de tanker, der er kommet til udtryk i dag. Det, det nu drejer sig om, er at få tankerne omsat i praksis, og det kræver et virkelig tilvudsstående udvalgsarbejde. Jeg har de bedste forhåbninger om, at man ud fra de tanker og synspunkter, der er kommet frem i dag, med lige så stor interesse vil fortsætte det store og vigtige arbejde i undervisningsudvalget.

Jeg skal knytte nogle bemærkninger til visse spørgsmål, ordførerne berørte.

Hr. K. Helveg Petersen var inde på, at egentlig burde vi ikke tale om universitetscentre, men i stedet for tale om undervisnings- eller uddannelsescentre, hvor man har de korte, de mellemlange og de helt lange uddannelser. Og så sagde hr. K. Helveg Petersen, at uddannelsesinstitutioner, der geografisk er adskilt, skal kunne samarbejde med universitetscentre. Jeg kan erklære mig